

Indochine... 105 00  
 b.a. 100... 105 00

Annouces Lócales  
 0 < 21 la ligne de 6 points sur justification  
 de 0 cénime quelle que soit la page

Annouces Commerciales  
 On traite à forfait

# Dông-Pháp Thời-Báo

Dông-Pháp... 8 00  
 Một năm... 80 00  
 Sáu năm... 4 00

NĂM THỨ HAI SỐ 285  
 Ngày thứ sáu  
 8 Mai 1925

Le Courrier Indochinois

東法時報

BÁO QUẢN

71, đường Mac-Mahon, 71

SAIGON

Dây thép nói (Téléphone)  
 84-324

NGUYỄN-KIM-ĐÌNH  
 M. NGUYỄN-KIM-ĐÌNH  
 Hào báo có việc buồn bán hay là việc gì  
 xin thương nghị trước

MỘT TUẦN XUẤT BẢN 3 LẦN, NGÀY THỨ HAI, THỨ TƯ, THỨ SÁU

## NHỮNG NHÀ VĂN-NHŨN CỦA TA NGHĨ SAO ?

Sự học chữ quốc-ngữ nay đã bắt đầu thiết-hành, có lẽ một ngày một bánh - tương thêm, rồi ra từ thành - thị đến thôn-quê ai cũng biết chữ quốc-ngữ và ai cũng biết làm văn quốc-ngữ. Cái hiện-trạng như thế ai là người ưu-thêm-mười có nên mừng chăng? - Tưởng chớ nên « mừng vội ». Hảy chờ ngày có kết-quả đẹp mới thật nên mừng; nhưng muốn có kết-quả đẹp bây giờ ta phải lo trước. Tôi nhớ có xem một quyển sách của người Tây viết nói chuyện về nước Nhựt - bên hồi mới cải cách sự học: « trong nước ai cũng lấy tấm lòng nhiệt-thành mà lo cho nước; người lo định chương-trình, kẻ lo sắp đặt việc học, kẻ khác lo soạn sách vở, lại kẻ khác nữa đi lo khuyên-nhủ về sự học. Ai cũng một lòng lo cho nước mạnh, dân cường, nên trước sau không dầy 10 năm mà sự học trong nước được hoàn-toàn. Nhờ sự học được hoàn-toàn nên sĩ-khí mỗi ngày một mạnh thêm, cho đến nay nước Nhựt trở nên một nước liệt-cường không thua gì nước Anh-châu ».

Tôi muốn dẫn một tích ở nước Nhựt chứng về sự học nên có lẽ đã lạt đi của tôi. Vậy bây giờ xin nói lại. Như ta muốn cho sự học có kết - quả đẹp thì bây giờ đây ta phải lo trước. Mấy triệu đồng-bào ai là văn-nhơn, thức-giả, ai là người biết lo cho vận-mạng nước nhà xin bỏ lỏp đồ-kỹ nhau, câu - xé lẫn nhau, chớ màng cái bà phũ-quí, mỗi vinh-hoa, rằng đem tâm lòng vì nước, vì dân, mà lo làm sao cho dân ta có một nền học được vững bền thì ta mới có thể mở mắt với ngoại-bang. Hiện giờ đây nhà-nước đã ban hành chương-trình sự học chữ quốc-ngữ cũng khắp cả ba kỳ; nghe tin ấy kẻ bất-tại viết bài này lo lắng biết bao nhiêu, vì sự học chữ quốc - ngữ sẽ làm nguy cho ta mà cũng sẽ làm nên cho ta. Nguy hay nên là tại ta chớ không phải tại sự học; hễ ta biết lo thì ta sẽ nên, còn ta không biết lo thì ta sẽ nguy, đều ấy thật rõ ràng tương ai cũng phải chịu như vậy. Sự học chữ quốc-ngữ đã bắt đầu thì hành rồi mà xem lại những sách giáo-khoa về quốc-văn đã có cuốn nào có giá - trị chưa? Học thì như sách mà bây giờ ta học không có sách, các ngài độc-giả thử nghĩ coi có nguy - hiểm chăng? Chắc các ngài đồng-thanh trả lời: « thật là nguy-hiểm ». Ấy vậy dân ta sắp thoải-bộ, có lẽ phải có ngày sa vào vực sâu, nếu ta không kịp lo phương-thế thì cứu chữa lúc bấy giờ đây. Những nhà tân-văn-ai đem công du - học bên phương Tây lúc thành tài rồi xin đi lòng nghĩ-nghĩ đến vận-mạng nước nhà đương lúc khốn-đốn. Trẻ em nước nhà đi học vô lòng không có một quyển sách tập-đọc cho phải cách; và bây giờ ta không có sách; văn quốc-ngữ đương lúc phải-thai - chính kẻ viết bài này

xin thú-thật trước rằng lời văn của người viết ra là lời nói lộn-rỗng, lộn - rần, nhưng vì tấm lòng công-ích nên phải thổ - lộ ra - các nhà tân-văn-ai xin đi lòng luyện lấy quốc-văn rồi làm ra sách vở để cho trẻ em nương theo đó học tập được một ngày kia khôi-phục tiếng nước nhà. Cái luận-lý qui-hóa của ta tạo-lập đã mấy ngàn năm là như ở nho-học, nhưng nho-học nay đang sắp hầu tàn vậy các nhà nho-học thâm-thủy của ta rằng ra công lượm lặt những kinh thánh, truyện hiền, những câu cách-ngôn hay, những tư-tưởng đẹp để làm di - vật cho đoàn hậu-tân. Sự học thì như nhà-nước lo cho là lẽ có-nhiên, nhưng ta cũng đưa tay gánh vát một vài hầu cho sự học chóng hoàn-toàn. Ấy vậy ta nên mở « hội - học » ra cho nhiều, những nhà hảo - gia, phú - hộ phải lấy công - tâm mà quyên-tiền cho nhiều, rồi « hội - chiểu » tập những nhà văn-chương đại gia để làm ra sách vở bán rẻ cho quốc-dân. Cái sự-thế thật là khó nhưng ta chớ thấy khó mà ngả lòng. Hễ muốn thì được, khó mà ta làm được thì mới hay. Con người mà muốn cho tròn-bổn - phận, không nên rằng « gta-do, tài - com » hễ thấy nước nhà đương lúc cần nhơn-tài thì ra vui gánh vát, quyết tâm cho nước nhà trở nên hưng-thịnh.

Mới đây lại có nghị-dịnh thêm sự học chữ quốc - ngữ vào chương-trình trung - đẳng và cao-đẳng-học. Trong chương-trình lại có chỉ - dẫn thêm lớp nào phải học sách gì. Thấy chỉ dẫn là sách: Kim - Văn - Kiếu, Lục - Văn - Tiễn, Chinh - phụ ngâm, Phan-Trần văn vân... Nghe mấy tên sách sắp lấy làm sách giáo-khoa dạy về quốc-văn thì tôi đã suy đi nghĩ lại một hồi lâu nên tôi lấy làm lo sợ lắm. Mấy thứ sách ấy chẳng qua là sách giải-buôn, để ngâm - nga xướng - hát mà chơi chớ nào phải là sách giáo - khoa đâu. Ông Nguyễn - Du vì cái cảnh ngộ của ngài mà ngài làm ra Kim-Văn-Kiếu; ông Nguyễn-đinh-Chiêu thì là cũng vì gia-đình rắc rối nên viết ra Lục-Văn-Tiến... Mấy thứ sách ấy nên để ngâm-ngâm nghĩ-ngợi mà chơi chớ nào phải là sách giáo-khoa đâu? Văn - chương mấy thứ sách ấy thì hay thật xưa nay có một không hai, nhưng văn - chương là văn - chương phẩm chớ nào phải văn-chương thuộc về khoa-học đâu. Tôi xin hỏi mấy ông chỉ cho nhà-nước mấy thứ sách vừa kể trên kia - vì nhà-nước muốn thi-hành sự gì thì đều có Hội-đồng, hội dư-luận ở dân - để làm sách giáo-khoa quốc-văn, vậy mấy ông có ai ngại về những sách ấy để làm sách giáo-khoa quốc-văn không? - Tôi xin trả lời trước thế cho mấy ông. Chắc mấy ông cũng có cái khở - tâm và bây giờ ta không có sách; nên mấy ông bắt-đắc-dĩ mới chỉ cho nhà nước các thứ sách ấy

## Cuộc tuyên-cử Nghị-viên Thành-phố

Cử lần thứ hai ngày 10 Mai 1925

TRẦN-QUANG-NGHIÊM,  
 NGUYỄN-TÂN-VĂN,  
 HUỲNH-VĂN-CHÍNH đit TU'-DO.

## NGỒ CÙNG ĐỒNG BÀO TRONG THÀNH-PHỐ SAIGON

Nhờ có phong trào Thương-khẩu bạn đồng-nghiep là ông Huỳnh-văn-và nhơn-dịp dựng từ báo Echo ana- Chỉnh đit Tu Do, dựng chung với mto tại nên tôi mới thấy rõ lòng dạ ông Nghiêm ông Văn, nên có mấy câu ông Trần-quang-Nghiêm ông Nguyễn-tân-Văn là người trọng đại, nghĩa kinh tiên tại, rõ ràng hai tâm; dùng nhiệt-tâm để đường công-ích đối với xã-hội - nên cực chẳng đã phải vì bạn đồng chí - vì bạn đồng tâm trong chốn kinh thành Saigon, chỉ tức vì xã-hội, tôi mới ra đứng chung với hai ông ra tranh cử kỳ 3 Mai rồi đây. Chờ tôi viết xét, lại nghĩ đến hai con mắt đã hai năm trời, nước non mà một phong cảnh u thắm, may nhờ lương-y-chưa khỏi, nên sức lực kém suy, công đầu lo viết nhựt-trình, công đầu lo lắng cho hội này hội nọ, công đầu lo lắng cho việc Thành-phố, nên tôi đã nhất định ngày thứ hai 27 April khởi hành đi đường bộ từ Saigon ra Hanoi, viết phong cảnh Hà-Thành rồi xuống Hải-phong; đáp tàu qua Hồng-kông cho biết nước non nhơn vật, cho rộng kiến-vấn, trước là giải trí sau nữa khi trở về đem những việc tình kỹ thuật lại cho đồng bào rõ, vì lợi tức có nói cho biết để biết địa ở nhà với mẹ biết ngày nào khôn.

Cuộc tuyên-cử ngày 3 Mai qua rồi chừng chắc đồng bào trong Thành-phố đã thấu đáo lòng tôi và lòng ông Nghiêm ông Văn nên cho hai ông số thăm rất nhiều, còn phần tôi tuy ít hơn hai ông mà tôi vẫn yên tâm vì lòng đã nguyện vậy.

Vậy kỳ cử lần thứ nhì ngày 10 Mai tới đây tôi xin nhường lại cho

Nhà có phong trào Thương-khẩu bạn đồng-nghiep là ông Huỳnh-văn-và nhơn-dịp dựng từ báo Echo ana- Chỉnh đit Tu Do, dựng chung với mto tại nên tôi mới thấy rõ lòng dạ ông Nghiêm ông Văn, nên có mấy câu ông Trần-quang-Nghiêm ông Nguyễn-tân-Văn là người trọng đại, nghĩa kinh tiên tại, rõ ràng hai tâm; dùng nhiệt-tâm để đường công-ích đối với xã-hội - nên cực chẳng đã phải vì bạn đồng chí - vì bạn đồng tâm trong chốn kinh thành Saigon, chỉ tức vì xã-hội, tôi mới ra đứng chung với hai ông ra tranh cử kỳ 3 Mai rồi đây. Chờ tôi viết xét, lại nghĩ đến hai con mắt đã hai năm trời, nước non mà một phong cảnh u thắm, may nhờ lương-y-chưa khỏi, nên sức lực kém suy, công đầu lo viết nhựt-trình, công đầu lo lắng cho hội này hội nọ, công đầu lo lắng cho việc Thành-phố, nên tôi đã nhất định ngày thứ hai 27 April khởi hành đi đường bộ từ Saigon ra Hanoi, viết phong cảnh Hà-Thành rồi xuống Hải-phong; đáp tàu qua Hồng-kông cho biết nước non nhơn vật, cho rộng kiến-vấn, trước là giải trí sau nữa khi trở về đem những việc tình kỹ thuật lại cho đồng bào rõ, vì lợi tức có nói cho biết để biết địa ở nhà với mẹ biết ngày nào khôn.

Tôi tuy ở chốn kinh thành đã lâu nay bấy lâu mức lo trao đổi tri tuệ cho sắp trẻ em nên sự giao thiệp với công chúng không được rộng cho lắm, lại tôi xin ra dự cử rất muộn màng, không đủ ngày nhiều viết quí các tri mà cử tri phần nhiều cũng chưa hay biết tôi ra dự cử, nên số thăm tôi đầu ít mà là thăm nghĩa thâm nhơn, mới là cảm động ngàn vàng.

Nay nghe ông Nghiêm, ông Văn, ông Chính dựng chung một lá thăm mà tranh cử lần thứ nhì ngày 10 Mai, đứng công chúng hoan nghinh nên tôi nhất định cáo thối, nhưng đường cho 3 ông.

Phần tôi hậu nhựt hử kỳ, nên không thấy, ai cũng tưởng anh ta ngã xuống dưới hầm chứa lương thực và đã dẹp xuống mà chết ở dưới rồi.

Mới đây người Ba lan (Polonais) lấy được thành Vilna thần đạo của nơi bị tàn phá ấy và có ý xem coi đó thờ được những nhơn nhà cũ không. Khi ấy mới thấy một người bầy con sống ở dưới hầm trong một góc không có ánh sáng và không thấy ai ở đó được. Người ấy đã hóa ra mù và điếc, mình mẩy mọc đầy lông lá, trông như là một loài thú vật chớ chẳng phải người. Lạ trong túi xem giấy tờ, mới biết là một tên lính Nga vắng mặt tại trong năm 1918. Tên ra n-vui ấy bị giam đã chín năm nay. May nhờ ở trong hầm ấy, là nơi chứa lương thực rất nhiều, nên lâu nay nhờ đó mới có ăn khỏi chết.

Lão anh ta ra thì anh ta không còn hiểu gì hết, không nói được một tiếng nào, đem vào nhà thương được ba ngày thì chết. Đau đớn thay.

Cáo bạch

Ngày 10 Mai tới đây nhậm từ bà thành Jeanne d'Arc, bốn bao xin kiều lữ cùng khản-quan nghĩ một kỳ, số báo 286 qua ngày thứ tư 13 Mai mới đang tiếp.

B. B.

## PHÊ-BÌNH Ở XÃ-HỘI TA

Xã-hội nào cũng thế, cũng nhiều kẻ hay bày-bang và nhiều kẻ thích phê-bình. Hay-bang là cái thủ đoạn tiểu-nhân cũng không hiếm. Còn phê-bình thì thật là một sự cần phải có cho xã-hội. Bày ta lại xin nhắc lại, phê-bình không phải là xung thân, tụng thánh, như một vai uốn gót nhơn người; phê-bình cũng không phải là có ít xit-ra nhĩa, như một kẻ giầu tên nói xấu. Phê-bình là lấy cái ý kiến của một dân, của một người mà xét nét, dẫn ra cái lý luận, cái việc làm nào đó. Hay thì khen, hèn thì chê, trái thì bẻ, ngược thì bẻ, mà không phải là câu nói không gốc không rễ, không có không bằng. Trong một nước, nhất thiết chánh-trị, kinh-lô, học-thuật, binh-nhưng; trong một nhà, nhất thiết trật-tự, lễ - nghi, kỷ-cương, tài-sân; trong một người, nhất thiết hạnh-kiểm, hành-vi, ngư-ngôn, tư-tướng; nên không có ai phê-bình đến, thì gặp đầu hay đấy, muốn sao nên vậy, hổng chưa biết đến thế nào. Dạy kỳ như có phê-bình cho nên điều hay mới ở lại, việc dở mới bỏ đi, người giết mới có công, kẻ tư mới biết sợ; xã-hội mới ra xã-hội, gia-đình mới ra gia-đình, mà xã-nhân mới có thành-hồn cá-nhân. Nói rút lại thì cuộc đời như một nông gạo xay, phê-bình tức là cái sàng. Cái sàng là cái lợi khí dùng để lựa gạo lại mà bỏ trấu đi, phê-bình cũng thế.

Nước ta từ xưa đến giờ, triều-chính tuy quyết đoán tự vua chúa, song các quan cũng dự quyền bàn bạc; gia-công tuy quyết đoán tự cha anh, song con em cũng được phép can ngăn; đến như hạnh-kiểm, hành-vi của cá nhân, thì cái cách phê-bình của xã-hội lại nghiêm nhặt lắm.

Ấy nhờ vậy cái phê-bình tự do ấy, mà dù sai, dù lầm, dù tàn, dù hại. Cái tự do phê-bình ấy mà mất, tức là đã đến lúc hỏng. Vua chúa chuyên quyền, cha anh độc đoán, con người hạnh-kiểm, hành-vi không muốn ai được đến, đó cái triệu nước tàn, nhà đổ, người đến hư rồi.

Cái triệu ấy ta có trông thấy ở ngày nay đó chăng? Về phần người thích phê-bình, hay không thích phê-bình, thì chẳng nói bả con cũng rõ rồi. Thế mà xét đến phần phê-bình, ngày nay cũng thấy kém lắm. Dưới đời với trên, yếu đời với mạnh, người trong xã hội đối với người trong xã hội, cái phê-bình bình như đã mất, đã rụi, đã biến tướng vào dạng chớ đem pha xướng, tấn tụng nhằm cả rồi.

Kìa ta thử xem Nghị-viên của ta, được mấy ông là biết rõ biết rồi. Nay ta lại xem một nhà nào đó, được mấy người khéo khéo khoe can. Những nhà quyền to thế cả, thì cương-thường đó ngược, hành chỉ đến cuồng, cũng

có kẻ nhằm mắt bị tai, mà xưng dương, tán tụng. Những mặt tiền nhiều bạo lắm, thì dù tâm địa xấu xa, hành vi tàn bạo, cũng có người cung tay quí gối mà quy lụy vào cung. Còn về phần các cuộc dư-luận, các tay phê-bình, thì bình như có khoan dung đại độ quá. Cứ như thế mãi, cứ như thế mãi... ta không biết sau này nước ta sẽ đồng hàng, vàng thau đổ lộn, lấy gì mà phân biệt việc phải sự xằng, kẻ hay, người dở nữa. Chân lý mỗi ngày một chìm, nó chìm mỗi ngày một thub, bấy giờ cái xã-hội mình nó sẽ ra cái xã-hội gì?

—Hoặc có người nói: vì xã-hội không ưa phê-bình, nên xã-hội không muốn phê-bình. Và chẳng trong cái tư-tưởng đó, trước mặt đó, để cho cái gì là dở, cái gì là hay, đã biết thế nào là phải, thế nào là trái, thì phê-bình cái gì, phê-bình làm chi, cho người ta thêm bụng ghét, cho đồng loại mất cảm tình, cho sa lạc vào đường tai hại. Những người nói thế, thật là không biết nghĩ. Không biết nghĩ mà nói thế thật là tự do, tự một trăm phần. Xã-hội không ưa phê-bình là cái xã-hội cường quyền; xã-hội không muốn phê-bình là cái xã-hội hèn mạt. Cái phải, cái trái, cái hay, cái dở tuy phần nhiều không phải là tuyệt đối, song không bình phẩm thì cái gì cũng hay. Người ta ghét phê-bình ở Trần-nghĩa-việc thất bại chẳng ra gì. Được loại sự bình phẩm ư? Muốn triệu kiếp u-mê còn chịu mãi. Rồi ra việc lớn, việc nhỏ, người lớn, người nhỏ trong xã-hội như một nồi cơm nấu nửa gạo, cái nồi cơm ấy còn có ai ăn được, trong được nữa không? Ta dám nói quyết rằng phê-bình mà mất thì chỉ gây ra cái hỗn độn, cái hỗn loạn, cái tàn bạo, cái hỗn loạn cho dân tộc đó thôi, chớ bảo rằng phê-bình mất mà sẽ gây ra cái hòa khí, là cái điềm lành biết thương, biết yêu lẫn nhau thì không có. Ngày xưa có một nhà, vợ đánh bạc, chồng đi hát, hai bên cùng biết đi lẫn nhau song cũng chửi lẫn nhau, rồi đến lúc cơ đồ đổ nát, ấy cái hòa khí thì chẳng nói bả con cũng rõ rồi. Thế mà xét đến phần phê-bình, ngày nay cũng thấy kém lắm. Dưới đời với trên, yếu đời với mạnh, người trong xã hội đối với người trong xã hội, cái phê-bình bình như đã mất, đã rụi, đã biến tướng vào dạng chớ đem pha xướng, tấn tụng nhằm cả rồi.

Kìa ta thử xem Nghị-viên của ta, được mấy ông là biết rõ biết rồi. Nay ta lại xem một nhà nào đó, được mấy người khéo khéo khoe can. Những nhà quyền to thế cả, thì cương-thường đó ngược, hành chỉ đến cuồng, cũng

Cái triệu ấy ta có trông thấy ở ngày nay đó chăng? Về phần người thích phê-bình, hay không thích phê-bình, thì chẳng nói bả con cũng rõ rồi. Thế mà xét đến phần phê-bình, ngày nay cũng thấy kém lắm. Dưới đời với trên, yếu đời với mạnh, người trong xã hội đối với người trong xã hội, cái phê-bình bình như đã mất, đã rụi, đã biến tướng vào dạng chớ đem pha xướng, tấn tụng nhằm cả rồi.

Kìa ta thử xem Nghị-viên của ta, được mấy ông là biết rõ biết rồi. Nay ta lại xem một nhà nào đó, được mấy người khéo khéo khoe can. Những nhà quyền to thế cả, thì cương-thường đó ngược, hành chỉ đến cuồng, cũng

Cái triệu ấy ta có trông thấy ở ngày nay đó chăng? Về phần người thích phê-bình, hay không thích phê-bình, thì chẳng nói bả con cũng rõ rồi. Thế mà xét đến phần phê-bình, ngày nay cũng thấy kém lắm. Dưới đời với trên, yếu đời với mạnh, người trong xã hội đối với người trong xã hội, cái phê-bình bình như đã mất, đã rụi, đã biến tướng vào dạng chớ đem pha xướng, tấn tụng nhằm cả rồi.

## Cuộc tuyên - cử Nghị - viên thành-phố

Cuộc tuyên-cử Nghị-viên thành-phố Saigon hôm rồi minh-chứng rằng cử-tri Annam không phải là không biết chọn người, song hừm - vì phần đông còn chưa biết cách bỏ thăm, khiến cho người tài-bộ đơn sơ còn mong tài cử.

Như là thăm ông Nguyễn - phan-Long là lá thăm thiên hạ hoan-nghinh, hoan - nghinh là hoan - nghinh ông Nguyễn-phan-Long, chứ ba người đứng chung thăm ông Nguyễn-phan-Long thì tài bộ rất là đông-nổi, mà như là ông Trần-văn - Hiệp lại là đông nổi về giới hạn; mà ba người ấy lại được thăm số thăm.

Thăng số thăm ấy chẳng phải là được lòng công chúng. Thăng số thăm, ấy có nhiều lẽ: một là như thế lực kim-tiền, hai nữa nhờ phần đông còn chưa biết cách bỏ thăm và tưởng rằng hễ cầm lá thăm thì phải bỏ trọn mà thôi chớ không biết rằng mình được phép bỏ những tên mà mình không chịu cử. Là như có nhiều người lầm tưởng rằng những người đứng chung thăm với ông Nguyễn - phan-

## Long toàn là người tài-bộ như ông Nguyễn-phan-Long vậy, chớ không ngờ đầu rồng mà đuôi rắn.

Vì mấy lẽ đó mà mấy người đứng chung thăm với ông Nguyễn-phan-Long đều được thăng số thăm.

Tuy vậy mà cũng còn may, là việc còn phải cử lại một lần nữa, thời mưu kế sẽ bị phá hoại. Vì đầu rồng thì đã lên mây, còn đuôi rắn lộ hình chúng biết.

Ông Long đắc cử thời y như sở nguyện của chúng ta. Còn ba người lại lại sau! Thế cũng y như sở nguyện của chúng ta. Vì chúng ta ai cũng biết trong kỳ tuyên-cử này còn ai mà hơn ông Long được thay mặt chúng ta nơi nghị-viên thành-phố! Mà chúng ta có một điều trách ông tân Nghị-viên: là trách rằng ông bỏ như ông, danh giá như ông, can chi mà phải đứng chung thăm với ba người lợt ra sau đó?

Ông có thể nào chỉ bằng có chớ rằng ba ông ấy có sức đối - cái, nghị luận bằng tiếng Pháp và hiểu được chức vụ nghị-viên chăng?

Ông Hiệp có su, ông Đỗ có tiền, ông Minh có lực, thật có thể, mà biết mấy ông có tài không?







(b) (5) DPP, (b) (7)(C), (b) (7)(D)



